

Szent István király ünnepe – 2014. augusztus 20.

Egy béka egy szép, kövér legyet üldözve betévedt egy ház tágas udvarába. Az udvaron tágas üstben tiszta víz melegedett, a gazdasszony éppen most gyújtotta meg alatta a tüzet. „Nahát! Egy csodálatos, tiszta vizű medence! És csakis nekem!” – ujjongott a béka, s nagy lendülettel belevetette magát az üstbe. Békésen úszkált, és egyszer csak érezte, hogy a víz melegedik. „Éljen! Ráadásul meleg vizű medence!” – örvendezett a béka. Nem zavartatta magát, tovább úszkált, élvezkedett a vízben. Ám a víz egyre melegebb és melegebb lett. „Hm, ez már kicsit kényelmetlen! Na de egy kis kényelmetlenségre nem adunk! Csak mert a szokásosnál melegebb a víz, még nem fogok elhagyni egy ilyen nagyszerű fürdőhelyet.” – biztatta magát a béka. Az üstben azonban hamarosan felforrat a víz, a béka pedig lassacskán annyira elgyengült, hogy most már hiába akart, nem tudott kiugrani belőle. Szépen megfőtt a forró vízben. Bezzeg, ha kezdetben nem a langyos vízbe, hanem egyből a száz fokos forráságba veti magát, rögtön olimpiai bajnokokat megszégyenítő magasugrással menekült volna ki belőle! Azonban a szép lassan halálossá forrosodó víz veszélyét nem érzékelte.

Minden magára hagyott anyag vagy dolog törvénye az, hogy szép lassan pusztulásnak indul. Amire nem figyelnek, amivel nem törődnek, az bizony leépül, folyamatosan romlik. Így van ez a használati tárgyakkal, házakkal, kertekkel, gyümölcsösökkel, de így van az emberi kapcsolatokkal is. Sőt, így van az egyes országokkal, nemzetekkel, nagyobb közösségekkel is. Ha sokáig eltűrünk valamilyen pusztító, lassan, de biztosan romboló állapotot, ha nem teszünk időben ellene, akkor később már lehetetlen lesz megfékezni a teljes összeomlást. Bármilyen divatos is ma arról beszélni bizonyos körökben, hogy milyen erős, nagyszerű, legyőzhetetlen volt a pogány kori Magyarország, és hogy a kereszténység felvétele rontott el mindent, a valóság éppen ennek az ellenkezője. Aki valóban ismeri a korabeli források alapján az ezredforduló Európájának történelmét, és átlátja az összefüggéseket, az tudja, hogy a törzsekre széttagolt, jórészt kalandozásokból élő Magyarságnak nem lett volna jövője a kereszténység felvétele és a királyság megalapítása nélkül. Szükség volt arra a merész, nagy áldozatot követelő ugrásra, amit Szent István megtett, hogy kiragadja nemzetét az egyre forróbbá váló katlanból. Ő nem tűrte némán és tétlenül az eleinte talán még nem annyira fenyegető, de egyre fokozódó romlást. Tudta, mit kell tennie, és meg is merte tenni, noha valóban „ugrásszerű” változásra, hirtelen és radikális átalakulásra volt szükség. Ez pedig soha nem megy fájdalom és értetlenkedés nélkül.

Kár lenne azonban azt gondolnunk, hogy István részéről a keresztény egyház és államszervezet kiépítése pusztán politikai megfontolások következménye volt. Nem, ő nem csak népe földi túlélésére, jólétére gondolt, hanem sokkal inkább az örök üdvösségére. Ő valóban elkötelezett Krisztushívő volt, aki szívvel-lélekkel akarta azt, amiről a mai szentleckében Pál apostol ír: elhagyni a pogányság tunyaságát és erkölcstelenségeit, s magára öltetni az új embert, aki Krisztusban újjászületett. Ezt akarta magyar nemzete minden tagjának. Belső megújulást, átalakulást akart, aminek aztán következménye lesz a nemzet evilági megmaradásához szükséges intézmények kialakulása és megerősödése is. Ezért mindenekelőtt életpéldájával, személyes életszentségével és családi élete szentségével járt elől. Mind rövid, mind hosszú távon a történelem igazolta nagy ugrásának helyességét, elkerülhetetlenségét.

Ma azonban a magyar nemzet – és valójában Európa minden népe és számos más ország is – rászorulna egy hasonló hirtelen és radikális változásra ahhoz, hogy kikerüljön az egyre forrosodó, egyre ártalmasabb helyzetből, amibe süllyedt. A pogányság, amelynek tüneteit Pál felsorolja, egyre inkább elhatalmasodik ugyanis azokon a népeken is, amelyek több, mint egy évezrede meg vannak jelölve a kereszt jelével. „Hiábavalóságokon járatták az eszüket. ... Lelkileg eltompulva kicsapongásra adták magukat, és kapzsiságból mindenféle ocsmányságot művelnek.” Mit is jelent valójában a pogányság? Egy Jézus Krisztust és az Ő tanításából

fakadó életformát nem ismerő, vagy azt elfelejtő állapotot, amelyben az igaz Isten helyére bálványokat tesz az ember. Ezek a bálványok pedig főként az anyagiasság, a testiség bálványai: a gazdagságra és a földi élvezetekre való eltúlzott törekvés bálványai, amelyek eltompulttá, az igazi értékek iránt érzéketlenné tesznek. Önzővé formálnak, s így a közösségek szétesését, lerombolását idézik elő. Bizony, súlyosan megfertőzte ez az újpogányság magyar nemzetünket is. Persze egy ideig még biztosan kényelmes, sőt kényeztető lehet tocsogni a langyos vízben, de azért már érzékelhetően közelít a forróság! Ideje lenne az elrugaszkodásnak, méghozzá ugyanabba az irányba, amelyet Szent István is felismert és követett: Jézus Krisztus evangéliumának irányába. Kérjük első szent királyunk közbenjárását, hogy az ő példáját követve minél több magyar válassza Krisztus útját, az örök élet útját a kapzsiság, anyagiasság, az eltúlzott testi élvezetek hajszolása helyett, s ezzel segítsen másokat is abban, hogy irányt tudjanak változtatni, mielőtt mindent elveszítenek!